

Rozhovor s osobnosťou mesiaca

Bc. Andreou Kasalovou

Bc. Andrea Kasalová sa narodila v Lučenci, kde vyštudovala strednú zdravotnícku školu. Po ukončení štúdia sa zamestnala na internom oddelení v NsP v Lučenci, neskôr na JIS interného oddelenia alebo OAIM. Popri práci vyštudovala odbor sociálna práca na Univerzite Mateja Bela v Banskej Bystrici, ktorý ukončila titulom Bc. Po 14 rokoch sa rozhodla pre súkromný sektor a zamestnala sa najprv v endokrinologickej ambulancii a v súčasnosti pracuje v internej a diabetologickej ambulancii u MUDr. Lívie Tomášovej v Lučenci. Je vydatá a má jedného syna.

1

Čo vás priviedlo k štúdiu na zdravotnej škole a k práci zdravotnej sestry?

Bol to odjakživa váš sen alebo vás inšpiroval nejaký vzor?

Od útleho detstva som mala sen stať sa sestričkou. Ošetrovala som bábiky, pomáhala deťom v škôlke, rodičom alebo ľuďom okolo mňa. Pri výbere strednej školy som nezaváhala a vyštudovaním SZŠ sa mi začal plniť môj sen.

Čo je podľa vás najdôležitejšie v prístupe k pacientovi, ktorému bol práve diagnostikovaný diabetes, aby ste si získali jeho dôveru a motivovali ho k spolupráci?

Diabetes mellitus je vážne celoživotné ochorenie, ktoré, ako ja vravím, nebolí. Prichádza potichu a pacientovi značne komplikuje život.

Každý pacient je iný, vyžaduje si individuálny prístup, niekomu stačí málo, iný zase potrebuje vysvetliť svoju situáciu podrobnejšie, možno jednoduchšie, aby všetko pochopil, čiže všetko je o komunikácii.

Snažím sa pacientom vysvetliť, čo pre nich ich ochorenie znamená, čo môžu urobiť, aby sa cítili lepšie, ale zároveň ich počúvam a dávam im možnosť povedať mi, čo cítia a čo ich trápí. Mojou snahou je nájsť spoločnú reč, ukázať im cestu, vytvoriť si s nimi vzťah, ktorý u nich prelomí ich strach a zároveň pochopia, že nie som len sestra, ale aj ich spriaznená duša, na ktorú sa môžu kedykoľvek obrátiť.

2

Diabetes mellitus je chronické celoživotné ochorenie, s vašimi pacientmi sa stretávate dlhé roky, ste svedkami ich životných príbehov. Ktorý pacient bol pre vás najväčšou výzvou?

Každý pacient, s ktorým som sa za celé roky mojej praxe stretla, bol pre mňa výzvou. Či to boli ťažké akútne stavy na JIS alebo OAİM alebo pacienti v ambulancii. V ambulancii dostávam väčšiu spätnú väzbu, pacient sa vracia a ja vidím, či moja snaha pomôcť mu mala efekt. Niektorí pacienti sa snažia viac, iní menej, všetko je to o ich povahe a ochote na sebe pracovať.

Asi najväčšou výzvou bol pre mňa mladý pacient, ktorý sa práve dozvedel, že má diabetes mellitus I. typu a je uňho nutná inzulínová terapia. Bolo to krátko po mojom nástupe do diabetologickej ambulancie a o to väčšia bola moja zodpovednosť. Myslím si, že sme mali strach obaja.

Edukácia a aplikácia inzulínu, používanie glukomeru či stravovanie. Zvládol to úžasne, výsledky má výborné a keď príde na kontrolu, obaja sa tešíme.

Veľa a s úsmevom spomíname na naše začiatky. Toto mi dáva silu a motivuje ma v mojej práci.

Ako sa vám darí aj napriek vysokému pracovnému zaťaženiu vítať pacientov vždy s úsmevom? V čom spočíva tajomstvo vašej trpezlivosti, láskavosti a energie?

Naše povolanie je veľmi náročné hlavne po psychickej stránke. Pacientov máme veľa, denne nám pribúdajú noví, každý má svoju povahu, problémy a starosti a veľakrát si to odventilujú na nás sestrách.

Aj ja ako sestra mávam ťažké chvíle, ale viem, že keď vojdem do ambulancie, nechávam svoje starosti za dverami, lebo robím prácu, ktorú milujem.

Pre mňa je dôležitý úsmev ako prvý krok k pacientom, empatia, komunikácia, dôležité je aj zasmiať sa a odľahčiť situáciu. Vtedy pacient povolí, uvoľní sa a ako sa vracia, vtedy sa lámu ľady a dejú sa zázraky, ktoré nás vedú k vytýčenému cieľu.

Denne sa stretávate s pacientmi, ktorí začali myslieť na svoje zdravie príliš neskoro. Dovoľte nám preto osobnú otázku, ako si udržiavate kondíciu a čo robíte pre svoje zdravie?

Pred pár rokmi som často behávala a venovala sa rýchlej chôdzi, ale potom mi zdravotný stav skomplikovala reuma, a tak som musela ubrať.

Dnes ma moja práca pohlcuje na maximum, takže po návrate domov potrebujem chvíľku, aby som prepla do „domáceho módu“, dáme si s manželom kávu, rozprávame sa, volám si so synom a rodičmi.

Energiu mi dobíja aj náš malý psík, s ktorým chodím na prechádzky, rybky, ktoré s manželom chováme, rada si prečítam dobrú knihu alebo posedím s priateľmi.

Psychohygiena, ako aj zdravá strava sú pre mňa nevyhnutnosťou, aby som bola pre mojich pacientov tou sestrou, ktorú potrebujú.

Prezradte nám na záver niečo zo svojej životnej filozofie. Čo vás napĺňa šťastím, ako relaxujete a kde dobíjate baterky?

Mojím šťastím je moja rodina, ktorá je pre mňa doslova všetkým. Rovnako najbližší priatelia, náš psík alebo dobrá kniha. Som šťastná kdekoľvek, kde sú moji milovaní. Tam viem zrelaxovať a dobiť baterky... Človek vtedy nemyslí na nič, len si užíva daný okamih.

Ďakujeme za rozhovor

Odborná redakcia DIA News